

บทนำ

นอกห้องอากาศหนาวเย็น ราตรีมืดมิดเห็นบหนาว
ยังมีสิ่งก่อสร้างสูงใหญ่ตึกแล้วตึกเล่าที่ยืนตระหง่าน
ไม่ต่างจากสัตว์ประหลาด

जूหนึ่งยืนอยู่บนผนังระเบียงเหมือนสัตว์ในวงศ์
แมวตัวหนึ่งที่เปี่ยมด้วยทักษะในการรักษาสมดุลร่างกาย
ขณะทอดสายตามองเมืองที่ถูกปกคลุมด้วยม่านราตรีอย่าง
เหม่อลอย

जूๆ ก็มีกระแสลมแรงพัดมาวูบหนึ่งพาให้ร่างเธอ
โงนเงนเล็กน้อย สายตาเปลี่ยนจากมองตรงไปข้างหน้า
เป็นมองลงข้างล่าง

ถนนหนทางข้างล่างมีรถวิ่งผ่านไปมาสองสามคัน
ไฟถนนสีเหลืองหม่นให้ความสว่างแก่ถนนและทำให้

6 หัวขโมยจ่านนใจ

ทิวทัศน์ถูกข่มกลายเป็นสีเหลืองหม่นไปด้วย

ที่นี่คือชั้นยี่สิบ แต่ก้าวไปข้างหน้าอีกก้าวเดียวก็จะ
ไม่เหลืออะไรเลย ฉูหนึ่งคิด

ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีความรู้สึก ไม่มีเรื่องกุ่มใจ
จริงหรือ

เป็นอย่างนี้จริงๆ หรือ

ที่นี่เป็นเมืองอันเยียบเย็น เมืองที่ก่อสร้างจาก
ก้อนอิฐซึ่งไร้เลือดเนื้อ

เธอเยหน้ามองเมืองที่ยังคงสว่างไสวไปทั่วแม้จะ
เป็นตอนกลางคืนและถอนหายใจเบาๆ ในใจ

ความจริงเธอไม่เข้าใจนักว่าเธอมีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร
กันแน่ ความหมายของชีวิตอยู่ที่ไหน และคุณค่าของชีวิต
ล่ะอยู่ที่ใด เธอเกิดมาบนโลกใบนี้เพื่ออะไร เธอเป็นความ
ผิดพลาดอย่างหนึ่งหรือเปล่า หรือวงศ์ตระกูลของเธอทั้งหมด
คือความผิดพลาด

ความลับสน...เป็นสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อสิบปีก่อน
ตอนเธอได้สัมผัสกับโลกภายนอก สิบปีที่ผ่านมานี้ความ
สงสัยในตัวเองของเธอหยั่งรากลึกลงทุกที สิ่งที่เธอทำมัน
ผิดใช่ใหม ความคิดที่ครอบครัวยุบลูกฝังให้เธอมาตั้งแต่เด็ก
มันตรงกันข้ามกับโลกภายนอก

เธอซักจะล้มและสงสัยในความคิดของวงศ์ตระกูล

เฮยเจี๋ยหมิง 7

แต่เนื่องจากไม่มีใครให้คำตอบได้ ห้าปีก่อนเธอจึงหนีออกจากบ้านและหลบซ่อนตัว

แต่ไม่รู้เป็นเพราะนิสัยที่บ่มเพาะมานานหลายปี หรือว่าสายเลือดเธอมียืนแบบนี้อยู่แต่กำเนิด แม้จะออกจากวงศ์ตระกูลมาแล้ว เธอก็ยังสลับพฤติกรรมแบบนั้นทิ้งไปไม่ได้

ขอเพียงเจอสิ่งของที่ทำให้เธอหลงใหล เธอจะรู้สึกค้นไม้ค้นมือและถูกยั่วเย้าเหมือนโดนยาพิษขยั้งขยั้งนั้น แต่...ตามวิถีของสังคมแล้ว เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง! ทว่าทั้งที่รู้ว่าผิด เธอกลับอดไม่ได้ที่จะทำมัน ทำให้พี่สาวไม่เห็นเป็นเหมือนเธอเลย เธอผิดปกติใช้หรือเปล่า

ฉันหนึ่งพิจารณาสร้อยเพชรในมือที่ปลิวไปตามลม และทอประกายระยิบระยับอยู่ท่ามกลางความมืดมิดในตอนกลางคืนแล้วถอนหายใจอย่างหดหู่

เธอเป็นโรค...ชอบลักขโมยจริงๆ นั่นแหละ!

8 หัวขโมยจ่านนใจ

บทที่ 1

ตอนเห็นบรรดาลุงๆ ป้าๆ ที่เพิ่งเดินเข้ามาในลิฟต์ผ่านทางหน้าจอ จู่หนึ่งยังไม่ค่อยเชื่อสายตาตัวเองนัก เธอรู้ว่าจะถูกคนในวงศ์ตระกูลไม่ได้ แต่พอเห็นผู้อาวุโสเหล่านี้ตามมาหาถึงที่นี่จริงๆ ก็ยังทำเอาเธอประหลาดใจไม่น้อย

ห้าปีก่อนตอนเธอหนีออกจากบ้าน คนที่บ้านไม่ได้ออกตามหาเธออย่างจริงจังเพราะพวกเขาไม่คิดว่าเธอจะหยุดพฤติกรรมชอบลักขโมยที่เป็นมาแต่กำเนิดได้ ขอแค่ได้เห็นรายงานข่าวว่าของล้ำค่าบางอย่างถูกขโมยไป หรือได้ยินว่ามีสมบัติหายากปรากฏขึ้นในตลาดมืด นั้นแสดงว่าแปดสิบถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์เธอยังมีชีวิตอยู่ดี ดังนั้นผู้อาวุโสพวกนั้นจึงไม่เป็นห่วงเธอเท่าไร กลับเป็นห่วงผู้ดี

เฮยเจี๋ยหมิง 9

พี่สาวของเธอที่วิ่งโร่ไปเป็นบอดีการ์ดซะมากกว่า

ด้วยเหตุนี้เอง พอฉู่หนึ่งเห็นบรรดาลุงป้าหน้าอาพวกนี้แล้วจึงเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีในใจ เธอรีบเปิดอุปกรณ์ดูดเสียง แล้วเสียงดังสนั่นของป้าก็กระจายผ่านลำโพงออกมาทันที

ฟังไปได้ไม่กี่คำ ฉู่หนึ่งก็หน้าซีดจนซีตไปกว่านี้ไม่ได้
อีก

ล้อเล่นอะไรกัน พวกเขาจะให้เธอลกลับไปแต่งงาน? เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าเนี่ย นี่มันยุคสมัยไหนแล้วนะ ทำไมผู้อาวุโสพวกนั้นถึงได้มีความคิดพิลึกพิลั่นแบบนี้ได้

ฟังจากที่พวกเขาพูดไม่ใช่จะจับเธอลกลับไปดูตัวนะ แต่หาบ้านสามีไว้ให้เธอเรียบร้อยแล้วต่างหาก และจะให้เธอลกลับไป ‘แต่งงาน’ ทันที!

ฉู่หนึ่งปิดสวิทช์หน้าจอและหนีแทบจะในทันที คิดไม่ถึงว่ายังไปไม่ถึงประตูก็เห็นลูกบิดบนบานประตูถูกหมุนแล้ว

ไม่นะ ทำไม่มากันเร็วขนาดนี้ล่ะ

ฉู่หนึ่งตกใจสะดุ้ง เธอไม่มีเวลาคิดมากอีกแล้วจึงตัดสินใจวิ่งไปที่ระเบียง ณ ที่เวลานั้นและกระโดดลงไปจากชั้นยี่สิบอย่างไม่ลังเล...

แน่นอนว่าเธอไม่ได้จะฆ่าตัวตาย!

10 หัวขโมยจ่านใจ

ตอนกระโดดลงไป คู่หนึ่งจับผนังระเบียงไว้แล้ว บิดเอวพลิกตัว ก่อนจะกระโดดเข้าไปในระเบียงชั้นลิบเก่า ด้วยท่วงท่างดงาม

นี่มันกลางวันแสดๆ เธอหวังแค่ว่าตอนนี้จะไม่มีใครบนท้องถนนยื่นแขนหน้ามองขึ้นมาบนท้องฟ้า ไม่งั้นผู้คนที่ต้องตื่นตกใจแน่

พอกระโดดเข้ามาในระเบียงชั้นลิบเก่าแล้ว อย่างแรกที่เธอทำคือตรวจสอบว่าในห้องมีคนหรือเปล่า แต่ก็เงียบสนิท ตอนนี้เป็นเวลาสิบโมงเช้า ปกติคนทำงานน่าจะไปทำงาน นักเรียนน่าจะไปโรงเรียน คู่หนึ่งจึงไม่กังวลสักเท่าไร แต่รอบคอบไว้ก่อนย่อมดีกว่า เธอยังคงสำรวจไปทั่วห้องอย่างเงียบกริบ เมื่อมั่นใจว่าในห้องไม่มีคนแล้วจึงกลับไปแอบฟังความเคลื่อนไหวของชั้นบนที่ระเบียง

คู่หนึ่งหมอบอยู่ตรงระเบียงและเงี่ยหูฟัง ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงดังลั่นของผู้อาวุธโสเหล่านั้น เธอรู้อยู่แล้วว่าลูกบิดประตูนั้นนั่นต้านทานพวกเขาไว้ไม่อยู่หรอก "ให้ตายเถอะ เจ้าเด็กคนนั้นหนีไปได้อีกแล้ว!" เสียงทุ้มแบบนี้เป็นของคุณอา

"เมื่อไหร่ที่พวกคุณนั้นแหละ ทำอะไรอีตอาด ยืดอาด!" น้ำเสียงหงุดหงิดโมโหของคุณป้าดังตามมา

เฮยเจี๋ยหมิง 11

คุณลุงไต้ยิ่นแล้วพูดเสียงขรึม "อย่าทะเลาะกันอีกเลย ด้านดีดีไม่เป็นไรหรอก ถึงยังไงเธอน่าจะติดต่อกับไปเจินเทียน อีกเดี๋ยวส่งคนไปถามดูก็ได้เรื่องแล้ว แต่หนิงหนิงออกจะยุ่งยากสักหน่อย เธอไปไหนมาไหนคนเดียวมาตลอด ตอนนี้นี่หนีหายไปแล้ว จะตามตัวกลับมาคงยาก"

"เดี๋ยวนะ หนิงหนิงรู้ได้ไงว่าพวกเราจะมา ไม่น่าเธออาจจะออกไปแป๊บเดียวก็ได้ ฉันว่าพวกเราเราอยู่ที่นี่ก่อนดีกว่า ต่อให้หนิงหนิงเพิ่งจะหนีออกไป แต่ข้าวของของเธอยังอยู่ครบ เธอต้องกลับมาเอาแน่ นี่เรียกว่าหนีได้แค่ชั่วคราวเท่านั้น พวกเราเฝ้ารออยู่ที่นี่แหละ"

คุณน้าผู้สุขุมเยือกเย็นมาตลอดเสนอความเห็นคนอื่น ๆ คิดตามแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผลจึงพยักหน้าเห็นด้วย

ฉู่หนิงที่อยู่ชั้นล่างไต้ยิ่นแล้วหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ยังไม่ทันใคร่ครวญอะไรก็ได้ยินบรรดาผู้อาวุโสข้างบนเริ่มบ่นว่ารังเล็ก ๆ ของเธอไม่มีทั้งเตียง เครื่องปรับอากาศ และโทรศัพท์ มีแต่ผนังสี่ด้านที่ว่างเปล่า จากนั้นคุณน้าผู้มึนน้ำหนักตัวมหาศาลก็เดินออกมาโทรศัพท์ที่ระเบียงสั่งให้คนส่งเฟอร์นิเจอร์กับเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ มาที่นี่

คุณน้าควรจะลดน้ำหนักได้แล้วจริงๆ นะ ฉู่หนิงอดขยับตัวเข้าไปหลบในห้องไม้ไต้ขณะที่สองตาแหงน

12 หัวขโมยจ่านใจ

มองขึ้นไปบนเพดานที่มีเศษฝุ่นร่วงลงมาเพราะได้รับแรง
สั่นสะเทือน

ดูว่าวันนี้พวกเขาคงจะพักอยู่ที่ชั้นบนจริงๆ เสียแล้ว
เธอหุดหิดเล็กน้อยเพราะตลอดหลายปีที่ผ่านมา
รังเล็กๆ แห่งนี้เรียกได้ว่าเป็นห้องพักห้องหนึ่งที่เธอชอบ
จึงไม่ยอมกั้มันไปเลยจริงๆ

ที่แห่งนี้แม้จะไม่ได้อยู่ใจกลางเมือง แต่ก็นับว่าอยู่
ไม่ห่างจากเขตเมืองมากเกินไป จะว่าไปยังพอพูดได้ว่าอยู่
ใกล้ภูเขาและสายน้ำ ทิวทัศน์งดงามทีเดียว

ตัวห้องตั้งอยู่บนชั้นยี่สิบ ทัศนวิสัยดีมาก บวกกับ
ผู้พักอาศัยที่นี่ค่อนข้างเฉยชา ไม่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านนัก
และไม่สนใจด้วยว่าคนข้างห้องที่ไม่รู้จักประกอบอาชีพอะไร
สำหรับคนอย่างเธอซึ่งหน้าตาพิ้นๆ รูปร่างธรรมดา
และไม่ดึงดูตสายตาคู่คนเท่าไรแล้วจึงนับว่าที่นี่เป็นที่ที่
'ขยับตัวได้อย่างอิสระ'

ความจริงเธอสงสัยว่าถึงแม้เธอจะไม่ขยับตัวออกไป
ไหนเลยเป็นเวลาสิบวันหรือครึ่งเดือนก็คงไม่มีใครสังเกตเห็น
ว่าเธอหายไป นี่เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เธอเลือกย้าย
เข้ามาอยู่ที่นี่ในตอนแรก

แต่คราวนี้เอาไงดีละ ผู้อาวุโสพวกนี้จะรอเธออยู่
ข้างบน เห็นทีเธอคงอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้แล้ว

เฮยเจี๋ยหมิง 13

ฉูหนิงหมอบอยู่ตรงระเบียบงกลางครุ่นคิด ตอนนี้อยู่ข้างล่างจะต้องเต็มไปด้วยหุบตาของตระกูลฉูแน่ อีกทั้งนี่ยังเป็นตอนกลางวัน ถ้าเธอลงไปจะต้องมีคนเห็นอย่างแน่นอน เห็นที่คงต้องรอให้ถึงตอนกลางคืนจึงจะหนีได้

ถึงอย่างไรตอนนี้ห้องนี้ก็ไม่มีใครอยู่ ต่อให้จะมีคนกลับมาก็คงเป็นตอนบ่ายโน่น อยู่ที่นี่ชั่วคราวไปก่อนแล้วกัน พอตัด दिलใจได้แล้วเธอจึงหมุนตัวเดินเข้าไปในห้อง ตั้งใจจะสำรวจดูกิจวัตรประจำวันของคนในห้องนี้สักหน่อย

เมื่อก็ตอนเข้ามาฉูหนิงสำรวจดูแล้วว่ามีคนอยู่หรือเปล่าเท่านั้น คราวนี้จึงเป็นโอกาสให้เธอสำรวจดูอย่างละเอียด

ห้องพักนี้มีสองห้องนอนและสองห้องนั่งเล่น เธอเดินวนดูอีกรอบแล้วจึงมั่นใจว่าห้องพักนี้มีคนอาศัยอยู่เพียงคนเดียว แม้ในห้องนอนทั้งสองห้องล้วนมีเตียงตั้งอยู่แต่มีเพียงเตียงเดียวที่มีของใช้ส่วนตัวและมีร่องรอยกิจกรรมของมนุษย์ แตกต่างจากอีกห้องที่ขาดกลิ่นอายของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง

มีคนอาศัยอยู่เพียงคนเดียว และเมื่อดูจากเสื้อผ้ากับข้าวของเครื่องใช้แล้ว เจ้าของห้องน่าจะเป็นผู้ชาย

ฉูหนิงหยิบมีดโกนในห้องน้ำขึ้นมาวางทาบกับใบหน้าแล้วอดยกมุมปากขึ้นไม่ได้ คงไม่มีผู้หญิงคนไหนใช้มีดโกนสำหรับผู้ชายแบบนี้มาโกนขนขาหรือคิ้ว

14 หัวขโมยจ่านใจ

เธอวางมิดโกนกลับเข้าที่ หางตาเลื้อบไปเห็น
อ่างอาบน้ำสี่เท้าอ่างใหญ่ที่สิ่งทำพิเศษ ทำให้อดไม่ได้ต้อง
ก้าวเข้าไปพิจารณาดูอย่างละเอียด

อ่างอาบน้ำอ่างเบ้อเริ่มเลย เธอเข้าไปนอนราบอยู่
ในนั้นได้เลยนะเนี่ย ดูทำผู้ชายคนนี้น่าจะสูงใหญ่ทีเดียว
ทั้งยัง...ชอบอาบน้ำมาก

พอออกมาจากห้องน้ำ เธอเดินเข้าไปในห้องนอน
ที่ถูกใช้งาน สิ่งแรกที่เข้าสู่สายตาคือเตียงหลังใหญ่สี่ขา
สะอาดที่ดูแล้วน่าจะนอนสบายมาก เห็นแล้วอยากนอนจัง...

ไม่ได้! ฉันนั่งสะบัดหัวไปมาปลุกตัวเองให้กระปรี้
กระเปร่า เธอต้องสำรวจดูก่อนว่าปกติแล้วผู้ชายคนนี้จะ
กลับมากี่โมง

เธอเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือข้างเตียง พลิกดูของ
บนโต๊ะเพื่อหาว่าผู้ชายคนนี้มีนิสัยชอบจดบันทึกตารางชีวิต
ประจำวันหรือเปล่า

ไม่มีแฮะ ดูทำถ้าเขาไม่ได้เขียนก็คงพกตารางนั้น
ติดตัวไปด้วย

แล้วในคอมพิวเตอร์ล่ะ เธอเลิกคิ้วและเปิดเครื่อง
คอมพิวเตอร์ จากนั้นคลิกเลือกปฏิทินของเขา

บิงโก! ฉันนั่งมองข้อมูลที่เบียดแน่นเต็มหน้าจอ
รอยยิ้มบนใบหน้าขยายกว้างขึ้น และเมื่อเธอพบว่าหมูนี่

เฮยเจี๋ยหมิง 15

ผู้ชายคนนี้ไม่ได้กลับบ้าน รอยยิ้มของเธอก็ยิ่งกว้างกว่าเดิม
ฉับพลันแสงสะท้อนจุดหนึ่งดึงความสนใจจากฉูหนิง
เธอมองวัตถุข้างเครื่องคอมพิวเตอร์ที่สะท้อนแสงแดด มัน
คือกรอบรูปอันหนึ่ง

ดูท่าเธอคงมีโอกาสดูเห็นโฉมหน้าเจ้าของห้องแล้ว
ฉูหนิงยื่นมือไปหยิบกรอบรูปนั้นมาแล้วเพ่งมอง แต่
กลับเห็นว่าคนในรูปเป็นผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชาย แฟนเจ้าของ
ห้องจั้นหรือ

เธอมองผู้หญิงในรูปอย่างละเอียด เอ๊ะ? ทำไม
สาวสวยผอมยาวใบหน้าเฉยชาคนนี้ถึงดูคุ้นๆ นะ เหมือน
เธอจะเคยเจอที่ไหนมาก่อน

ฉูหนิงเอียงคอขบคิด แต่ก็คิดไม่ออก
ช่างเถอะ จะสนใจไหมว่าผู้หญิงในรูปเป็นใคร ขอเพียง
ไม่สร้างความเดือดร้อนให้เธอก็พอแล้ว ฉูหนิงยกไหล่
พลางวางกรอบรูปกลับคืนที่เดิม

ในเมื่อช่วงนี้ผู้ชายคนนี้จะยังไม่กลับมา จั้นเธอ
ก็ยินดีหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี้อีกหลายๆ วัน

โบราณว่า 'ที่อันตรายที่สุดคือที่ที่ปลอดภัยที่สุด!'
ผู้อาวุโสที่อยู่ชั้นบนจะต้องคิดไม่ถึงแน่ว่าเธอซ่อนตัวอยู่
ข้างล่างพวกเขานี่เอง

สวรรค์เข้าข้างเธอจริงๆ เลย! ถ้าเจ้าของห้องไปทำงาน

16 หัวขโมยจําใจ

ที่ห้องกงเป็นเวลาสองอาทิตย์ตามที่เขียนไว้ในปฏิทินจริง เธอย่อมสามารถหลบอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกเขาจะจากไปได้

ผู้อาวุโสพวกนั้นไม่ยอมเสียเวลานานขนาดนั้นหรอก รอให้พวกเขาจากไปเธอก็กลับไปได้แล้ว พอคิดว่าจะไม่ต้องสละรังเล็กข้างบนนั้นแล้ว จิตใจของฉู่หนึ่งจึงผ่อนคลายลงมาก พอรู้สึกผ่อนคลายเธอก็อยากนอน

เธอปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ หมุนตัวไปหาเตียง หลังใหญ่ที่นุ่มสบายสุดๆ หลังจากนั้นแล้วแผยรอยยิ้มแห่งความสุขออกมา

เธอมุดเข้าไปในผ้าห่มสีขาวอย่างเบิกบานและพินลมหายใจ

ฟูว์ ดีจัง...

กว่าจะตื่นมาอีกทีพระจันทร์ก็ลอยขึ้นกลางท้องฟ้าแล้ว สาเหตุที่เธอตื่น นั่นเพราะความเคยชินของนาฬิกาชีวิต และสองเพราะเธอหิว

ฉู่หนึ่งบิดขี้เกียจและหาวออกมาก่อนจะเดินไปหน้าตู้เสื้อผ้าอย่างใจเย็น เธอดึงลิ้นชักด้านล่างออกมาคุ้ยหาและพบผ้าขนหนูผืนใหม่หลายผืนกับแปรงสีฟันตามคาด เธอหยิบอุปกรณ์ล้างหน้าแปรงฟันชุดใหม่แล้วเดินทอดน่องต่อไปยังห้องน้ำเพื่อล้างหน้าแปรงฟัน

เฮยเจี๋ยหมิง 17

เป็นอย่างไรที่เธอคาดเดาไว้ไม่ผิด เจ้าของห้องนี้
เจ้าระเบียบสุดๆ ทำอะไรตรงไม่ยัดหย่อน เธอรู้สึกตั้งแต่
เมื่อเข้าตอнокก้าวเข้ามาในห้องแล้ว ตอนนี้อย่างมั่นใจกว่าเดิม

เขาจะเตรียมอุปกรณ์ล้างหน้าแปรงฟันสำรองไว้
เสื้อผ้าพับหรือแขวนเก็บไว้อย่างเรียบร้อย ยาสีฟันจะต้อง
บีบจากด้านล่างหลอดขึ้นมาเสมอ จากนั้นม้วนหลอดยาสีฟัน
ที่ถูกบีบจนแบนแล้วขึ้นมาด้านบน เฟอร์นิเจอร์และข้าวของ
ทุกอย่างถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ทำให้ห้องพักนี้
ดูสะอาดสะอ้านปราศจากไรฝุ่น

ดีไม่ดีผู้ชายคนนี้อาจเป็นโรครักความสะอาด

คู่มือล้างหน้าแปรงฟันเสร็จแล้วเดินไปหาของกิน
ในห้องครัว

ในตู้เย็นไม่มีอาหารเลย เหลือไข่อู๋ครีกร่องเท่านั้น
แต่อาหารแห้งชิ้นดีมากมายที่อัดแน่นอยู่ในตู้เก็บของกลับ
ทำเอาเธอสะดุ้ง

เห็ดหอมแห้ง ดอกไม้จีนแห้ง สาหร่ายคอมบุแห้ง
สาหร่ายโนริแห้ง พุทราจีน เก๋ากี้ และสมุนไพรรจีนอีกจำนวน
หนึ่ง ยังมีบะหมี่ แป้งประกอบอาหารอีกหลายห่อ และ
ข้าวสารอีกถุงเบ้อเริ่ม

บ้าชะมัด! มีชาวบ้านที่ไหนตุนอาหารแห้งเป็นถุงๆ
ไว้ในบ้านแบบนี้บ้าง เขากลัวจะเกิดภาวะข้าวยากหมากแพง

18 หัวขโมยจําแนใจ

หรือไ้งนะ

ที่หน้าแปลกคือในห้องครัวแทบจะมีครบทุกอย่าง แต่กลับขาดอาหารกระป๋องกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

ผู้หญิงจ้องสิ่งของที่อัดแน่นอยู่เต็มตู้ จู้ๆ ก็ปลันรู้สึกว่ตัวเองโ้จ้ง ความจริงลองคิดดูให้ดีแล้วไม่แปลกเลยสักนิด ดูท่ผู้ชายคนนี้จะเป็นพวกบูชาแนวคิดอาหารจากธรรมชาติ ถ้าไม่ใช้บรรจุภัณฑ์ที่ระบุว่บรรจุโดยระบบสุญญากาศก็เป็นตัวหนังสือที่พิมพ์ว่จากธรรมชาติ ร้อยเปอร์เซ็นต์ปราศจากสารปรุงแต่ง

"พิลึกก็ก๊ก็จริงๆ!"

ผู้หญิงพิมพ์่าและหยิบบะหมี่ห่อหนึ่งออกมาอย่างไม่เต็มใจนัก ต้มน้ให้เดือดแล้วใส่บะหมี่ลงไป จากนั้นเติมไข่แล้วใส่เครื่องปรุงก่อนจะยกหม้อขึ้น แม้แต่เกลือยังเป็นเกลือโซเดียมต่ำ ทำให้เธออดเลือกตาไม่ได้

คงได้แต่หยวนกินไปก่อน ไม้ั้งจะทำไ้ได้ละนี่เป็นอาหารมื่อที่เรียงง่ยที่สุดในรอบครึ่งปีที่ผ่านมาของเธอเลยทีเดียว ดูท่เธอจะต้องลักลอบขนอาหารขยะจากข้างนอกกลับเข้ามาซะแล้ว ไม้ั้งนสองอาทิตย์ต่อจากนี้เธอเตรียมตัวผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกได้เลย

พอเธอจะล้างชามถึงพบว่าแม่แต่น้ยาล้างจานก็ไม่มี เจ้าของห้องใช้แบ่งถั่วเหลืองในการทำความสะอาด

เฮยเจี๋ยหมิง 19

เครื่องครัว

สววรรค์ คนประหลาดพรรคนี้ไพล่มาจากไหนกันเนี่ย!

ฉู่หนิงจ้องดูแบ่งถ้วยเหลียงถุนั้น รู้สึกหนึ่งตีระชะ
ชาหนึ่ง

เธอล้างชามอย่างรีบร้อน รู้สึกโชคดีที่ตัวเองไม่รู้จัก
เจ้าของห้อง เพราะเขาจะต้องเต็มไปด้วยกฎระเบียบเป็น
กระบอกแน่ และสิ่งที่เธอไม่ต้องการที่สุดในยามนี้คือการ
ทำตามกฎเกณฑ์

หลังเก็บข้าวของในครัวกลับเข้าที่เดิมแล้ว ฉู่หนิง
วิ่งกลับไปห้องนอนและหยิบกล้องดูดาวที่เธอพบเมื่อ
ออกมา จากนั้นหาเทปขาวและกระดาษสีเข้ม พันกระดาษ
เข้ากับกล้องดูดาวในแนวตั้งแล้วใช้เทปขาวติดยึดไว้
ทำอย่างนี้เพื่อป้องกันแสงสะท้อน จากนั้นเธอก็แบก
กล้องดูดาวไปที่ระเบียงและตั้งมันขึ้นเพื่อแอบดูสถานการณ์
ข้างล่าง

ตามคาด ด้านซ้าย ด้านขวา และตรงกลางของถนน
ฝั่งตรงข้ามมีรถสามคันที่ภายในมีจุดสีแดงของประกายไฟ
อยู่ มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่ามีคนกำลังสูบบุหรี่อยู่ในรถ
เธอปรับเลนส์อีกครั้งและเห็นว่าบนพื้นรถตรงที่นั่งข้าง
คนขับมีก้นบุหรี่หลายอันที่ดับแล้วทิ้งอยู่

ประจวบเหมาะที่จังหวะนี้มีชายคนหนึ่งถือข้าวกล่อง

20 หัวขโมยจ่านใจ

เดินเข้ามา เขากวาดตามองรอบด้านอย่างแนบเนียน พอเห็นว่าไม่มีใครสังเกตเห็นก็เดินไปด้านข้างรถเหล่านั้นแล้ว แจกจ่ายข้าวกล่อง

พวกคนที่น่าสงสาร พวกเขาคงเฝ้ามาตลอดทั้งวันแล้ว จู่ๆ ก็มีเสียงหัวเราะดังมาจากชั้นบน เธอตั้งใจฟังให้ดี ที่แท้ผู้อาวุโสพวกนั้นกำลังดูทีวีกันอยู่

หิ วันนี้แค่วันแรก พวกเขาจึงผ่อนคลายสบายใจได้ แต่อีกสองวันคงสนุกแน่

ทว่าพวกคนที่อยู่ข้างล่างคอยเฝ้าอย่างแน่นหนา เข้มงวดปานนั้น ถ้าคิดจะออกไปลักลอบขนอาหารกลับมา เธอจะใช้เส้นทางข้างล่างไม่ได้ แต่ตอนนี้เธอไม่มีเครื่องมือ เครื่องมือหากินติดตัวอยู่เลย การไต่ผนังเดินบนหลังคา ออกจะยากอยู่สักหน่อย

ผู้หญิงเก็บกล้องดูดาวและแบกมันกลับไปไว้ที่เดิม เหลียวมองไปรอบห้องรับแขกก็ไม่เห็นว่าจะหยิบฉวยอะไรมาใช้ประโยชน์ได้ จึงได้แต่กลับเข้าไปในห้องนอนอีกครั้ง

พอเธอเห็นตู้เสื้อผ้า ดวงตาพลันเปล่งประกาย พวกเขาคอยจับตาดูคนที่กลับเข้ามา แต่ไม่ได้สังเกตเห็นที่เดินออกไปจากอาคารหลังใหญ่แห่งนี้ เธอแค่สวมชุดสูทของเขาแล้วปลอมตัวเป็นผู้ชายก็สามารถเดินออกไปซื้อของได้อย่างเปิดเผยแล้ว

เฮยเจี๋ยหมิง 21

การแปลงโฉมเป็นหนึ่งในวิชาบังคับของการเป็นโจร
ขอแค่มีเสื้อผ้า เรื่องอื่นล้วนแก้ไขได้ไม่ยาก

ตอนนี้มีปัญหาคู่เรื่องเดียว ไซส์ของผู้ชายคนนี้ใหญ่
ไปหน่อย เธอต้องลงมือแก้ไขขนาดแขนเสื้อและขากางเกงเขา
ไซส์ที่นี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของการแปลงโฉมเหมือนกัน เธอ
จึงเคยรำเรียนมาก่อน

ผู้ชายจุกจิกเจ้าระเบียบอย่างเขาจะต้องมีเข็มกับ
ด้ายแน่นอน ฉูหนึ่งสำรวจจุดลินชักของตู้เสื้อผ้าอีกครั้ง เธอ
ไม่แปลกใจเลยเมื่อเห็นกล่องที่เต็มไปด้วยเข็มกับด้ายและ
กรรไกรตัดผ้า ถ้าหาไม่เจอสิ่นาแปลก

เธอแก้ชุดสูทตัวนั้นอย่างรวดเร็ว ใจใส่เสื้อตัวใน
ซ้อนไว้หลายๆ ตัว จากนั้นค่อยสวมทับด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว
แล้วตามด้วยเสื้อสูท ผูกเนกไท ก่อนจะตัดปอยผมกระจุก
เล็กๆ มาติดไว้เหนือริมฝีปากทำเป็นหนวด ประกอบกับ
ทรงผมของเธอที่ตัดสั้นๆ อยู่แล้ว หากยืนอยู่กลาง
แสงสลัวเธอจะดูเหมือนผู้ชายเตี้ยลำคานหนึ่ง

ฉูหนึ่งยื่นส่องกระจกอยู่เนิ่นนาน เมื่อมั่นใจว่า
ไม่มีปัญหาแล้วก็ลงไปซื้อหาของกินข้างล่างอย่างเบิกบานใจ

พอลงมาถึงข้างล่าง เธอยังอุตสาหะใจทำกุญแจ
หล่นที่หน้าประตูใหญ่แล้ววานคนข้างๆ ช่วยหยิบให้เพื่อ
ให้คนที่เฝ้ายามอยู่จดจำ ‘ผู้ชาย’ ที่เดินออกมาจากอาคาร

22 หัวขโมยจําใจ

ใหญ่หลังนี้ได้อย่างแม่นยํา

พอเธอหัวอาหารขยะถุงน้อยถุงใหญ่กลับมา คนพวกนั้นเพียงแคंपรายตามองเธอแวบหนึ่ง ครั้นมั่นใจว่าเธอเป็นผู้พักอาศัยที่เพิ่งเดินออกมาจากอาคารเมื่อกัันี้แล้ว ก็หันกลับไปเฝ้ามองถนนต่อ

ฮ่าๆ คิดจะจับตัวเธอหรือ ซาติน้ำตอนบายๆ เถอะ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)